U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **Občané za ochranu kvality bydlení v Brně – Kníničkách, Rozdrojovicích a Jinačovicích,** občanské sdružení, se sídlem U Luhu 222/23, Brno – Kníničky, zast. Mgr. Sandrou Podskalskou, advokátkou, se sídlem Dvořákova 13, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2012, č. j. 9 Ca 122/2009 – 39,

takto:

I. Řízení **se zastavuje**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 20. 2. 2009, č. j. MV-10081-3/ODK-2009, žalovaný jako nadřízený orgán potvrdil podle § 16a odst. 6 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“) postup Jihomoravského kraje jako povinného subjektu (dále též „správní orgán prvního stupně“), při vyřizování žádosti žalobce o poskytnutí informací 23. 12. 2008, vedené správním orgánem prvního stupně pod sp. zn. S-JMK 165304/2008 OKP. Touto žádosti žalobce požádal o předání kopií veškeré emailové korespondence radního Ing. V. za období od 1. 9. 2008 do 23. 12. 2008; sdělení, které emailové schránky jsou u správního orgánu prvního stupně zřízeny pro Ing. V.; sdělení, které emailové schránky jsou u správního orgánu prvního stupně zřízeny pro sekretariát Ing. V. Správní orgán prvního stupně přípisem ze dne 15. 1. 2009, č. j. 6222/2008, sp. zn. S-JMK 165304/2008 OKP, v souladu s ustanovením § 14 odst. 5 písm. d) zákona o svobodném přístupu k informacím žalobci poskytl požadované informace, resp. sdělil, že nemá k dispozici žádnou e-mailovou korespondenci Ing. V. za období od 1. 9. 2008 do 23. 12. 2008, kterou by bylo možno považovat za korespondenci vztahující se k působnosti správního orgánu prvního stupně, resp. za informace, které je jako povinný subjekt povinen poskytovat na základě zákona o svobodném přístupu k informacím. Dále uvedl, že pro člena Rady Jihomoravského kraje Ing. M. V. je zřízena emailová adresa v.m.@kr-jihomoravsky.cz; pro jeho sekretariát není zřízena žádná další emailová adresa.

Proti rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil žalobou podanou dne 27. 4. 2009, ve které navrhl, aby Městský soud v Praze napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a současně uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 30. 3. 2012, č. j. 9 Ca 122/2009 – 39, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění rozsudku postupně vypořádal jednotlivé námitky žalobce, přičemž žádnou z nich neshledal důvodnou. K námitce, že žalobce neomezil svojí žádost na emailovou korespondenci úředního charakteru, ale požadoval kopii veškeré emailové korespondence Ing. V., městský soud konstatoval, že podle zákona o svobodném přístupu k informacím povinné subjekty netíží povinnost poskytovat jakékoliv informace, nýbrž pouze takové informace, které se vztahují k jejich působnosti, a v tomto smyslu bylo také žalobci správním orgánem prvního stupně odpovězeno. K pochybnostem žalobce o pravdivosti sdělení, že by za požadované období neexistoval jediný email, vztahující se k působnosti Jihomoravského kraje a odeslaný či přijatý Ing. M. V., městský soud poukázal na jeho sdělení k této otázce, přičemž žalobce svůj názor nedoložil žádným důkazem, a jeho námitka tak zůstala toliko v rovině tvrzení. Důvodnou neshledal městský soud ani námitku, že správní orgány neprověřily, zda do osobní schránky Ing. V. nebyla doručena nějaká komunikace úředního charakteru, když takovému postupu brání § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím, jakož i zákonná ochrana elektronické pošty fyzické osoby; bez souhlasu fyzické osoby nemůže být její emailová pošta otevřena za účelem poskytnutí informace. K námitce, že správní orgán prvního stupně měl ve věci vydat rozhodnutí o odmítnutí žádosti podle § 15 zákona o svobodném přístupu k informacím, městský soud konstatoval, že žalobce nemohl být dotčen na svých právech, pokud namísto rozhodnutí o odmítnutí žádosti podle § 15 bylo vydáno rozhodnutí podle § 14 odst. 5 písm. d) zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť i touto formou správní orgán prvního stupně poskytl žalobci negativní sdělení, tedy že požadovanou informací nedisponuje, přičemž v odůvodnění rozhodnutí svůj postup přezkoumatelným způsobem zdůvodnil. Za situace, kdy se soud s rozhodnutím žalovaného, jakož i předcházejícím rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ztotožnil, bylo by v rozporu se zásadou hospodárnosti, aby pro tuto vadu řízení, která nemohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé, napadené rozhodnutí žalovaného zrušil. Došlo by tím totiž pouze k prodloužení správního řízení, aniž by však žalobce dosáhl sledovaného záměru, tj. získání požadovaných informací.

Proti rozsudku Městského soudu v Praze se žalobce (dále též „stěžovatel“) bránil kasační stížností ze dne 16. 5. 2012, ve které navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek v celém rozsahu zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. Uvedl, že konkrétní důvody kasační stížnosti budou v souladu s § 106 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) doplněny ve lhůtě 1 měsíce od doručení usnesení soudu, kterým bude stěžovatel vyzván k doplnění podání.

Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 29. 5. 2012, č. j. 4 As 49/2012 – 9, stěžovatele vyzval, aby ve lhůtě 7 dnů ode dne doručení tohoto usnesení zaplatil soudní poplatek za kasační stížnost, který podle položky 19 Sazebníku poplatků (příloha zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů [dále jen „zákon o soudních poplatcích“]) činí 5000 Kč. Současně stěžovatele poučil, že nebude-li poplatek ve

stanovené lhůtě zaplacen, soud řízení zastaví podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích ve spojení s § 47 písm. c) s. ř. s. Usnesením z téhož dne, č. j. 4 As 49/2012 – 13, pak Nejvyšší správní soud stěžovatele vyzval, aby ve lhůtě 1 měsíce od doručení tohoto usnesení kasační stížnost doplnil o vymezení důvodů podle § 103 odst. 1 s. ř. s., tedy konkrétních kasačních námitek, pro které rozsudek napadá. Současně jej poučil, že nebude-li ve stanovené lhůtě doplněna, soud kasační stížnost odmítne podle § 37 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s. Obě usnesení byla stěžovateli doručena dne 31. 5. 2012 a téhož dne nabyla právní moci.

Stěžovatel ve vyjádření ze dne 6. 6. 2012 Nejvyššímu správnímu soudu sdělil, že se rozhodl nevyhovět výzvě soudu k zaplacení soudního poplatku a bere na vědomí, že soud řízení zastaví. Tento svůj krok zdůvodnil tak, že u 4. senátu Nejvyššího správního soudu je pod sp. zn. 4 As 50/2012 vedena jiná věc týchž účastníků, přičemž předmětem sporu je v obou případech otázka poskytnutí informací týkajících se emailové korespondence orgánů Jihomoravského kraje. Stěžovatel se rozhodl pokračovat pouze ve sporu vedeném pod sp. zn. 4 Ads 50/2012, neboť vyslovený právní názor bude v zásadě aplikovatelný i na nyní projednávaný případ.

Podle § 47 písm. c) s. ř. s. *„soud řízení usnesením zastaví, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon (například zákon č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů).“* Toto ustanovení je na základě § 120 s. ř. s. třeba přiměřeně použít i pro řízení o kasační stížnosti.

Podle § 4 odst. 1 písm. d) zákona o soudních poplatcích *„jde-li o poplatek za řízení, vzniká poplatková povinnost podáním kasační stížnosti.“*

Podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích *„nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví.“*

Vzhledem k tomu, že v projednávané věci nebyl poplatek za kasační stížnost zaplacen současně s jejím podáním, Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 29. 5. 2012 stěžovatele vyzval k jeho zaplacení ve lhůtě 7 dnů ode dne doručení usnesení a současně jej poučil, že nebude-li poplatek ve stanovené lhůtě zaplacen, soud řízení zastaví. Z doručenky připojené k obálce, v níž bylo toto usnesení doručováno a která byla držitelem poštovní licence (Pošta Brno 2, PSČ 602 00) vrácena soudu, se podává, že usnesení bylo stěžovateli doručeno dne 31. 5. 2012, když vzhledem k tomu, že adresát nebyl zastižen, byla písemnost tohoto dne vložena do domovní nebo jiné adresátem užívané schránky.

Lhůta k zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost podle výzvy soudu počala běžet dne 1. 6. 2012 a marně uplynula ve čtvrtek dne 7. 6. 2012, a to v souladu s ustanovením § 40 odst. 1 věty první s. ř. s., podle něhož *„lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek.“* Soudní poplatek však stěžovatelem nebyl v soudem určené lhůtě a ani později až do dne vydání tohoto usnesení zaplacen, přičemž stěžovatel sám ve vyjádření ze dne 6. 6. 2012 Nejvyššímu správnímu soudu výslovně sdělil, že se rozhodl výzvě soudu nevyhovět a bere na vědomí, že soud řízení zastaví.

Vzhledem k tomu, že poplatek za kasační stížnost nebyl stěžovatelem v soudem stanovené lhůtě a ani později až do dne vydání tohoto usnesení zaplacen, Nejvyšší správní soud řízení v souladu s § 47 písm. c) s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. a ve spojení s § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích usnesením zastavil.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť řízení o kasační stížnosti bylo zastaveno.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. června 2012

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu